

Arrest

nr. 211 322 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X, vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 11 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt samen met haar moeder en minderjarige broer op 4 juni 2013 België binnen. Haar moeder dient op 10 juni 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van inoverwegingname van het verzoek om internationale bescherming. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 5 september 2013 verworpen.

1.2. De verzoekende partij dient op 16 september 2014, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een eigen verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart hierbij op dezelfde dag het Belgische grondgebied opnieuw te hebben betreden. De heer J.A. wordt aangesteld als voogd van de verzoekende partij. Inzake het verzoek om internationale bescherming neemt de commissaris-generaal op 13 november 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 31 december 2014 dient de voogd namens de verzoekende partij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij wordt op 26 januari 2015 gehoord, in het bijzijn van haar voogd. Op 20 februari 2015 wordt beslist dat de verzoekende partij, in toepassing van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet, in het bezit mag worden gesteld van een attest van immatriculatie voor zes maanden. Dit omdat een duurzame oplossing voor de minderjarige nog niet kon worden bepaald.

1.4. Op 18 augustus 2015 wordt beslist tot verlenging van het attest van immatriculatie met zes maanden. Op 19 februari 2016 wordt andermaal beslist om het attest van immatriculatie met zes maanden te verlengen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 14 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de verzoekende partij.

1.6. De voogd dient namens de verzoekende partij op 2 februari 2018 een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wordt op 26 januari 2015 opnieuw gehoord, in het bijzijn van haar voogd. Op 8 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die op 15 juni 2018 aan de voogd van de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer [A.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde [R.,A.], geboren te [...] op [...] 2000, van nationaliteit Albanië, verblijvende te [...] binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (betrokkene heeft een geldig PP n° [...] afgeleverd op 08.04.2013 en geldig tot 07.04.2018 - binnenkomststempel 16/09/2014)

Mevrouw [R.,A.] (Ov-nr: [...]), moeder van betrokkene, arriveerde op 04.06.2013 in België met haar 2 kinderen [A.] en [A.]. Op 10.06.2013 kwam mevrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om asiel aan te vragen. Op 28.06.2013 oordeelde het Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot "Weigering van een in overwegingname van de asielaanvraag". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar arrest van 05.09.2013 het beroep hiertegen verworpen. Op 04.07.2013 volgde een bijlage 13 quinquies. Mevrouw [R.] zou dan terug gekeerd zijn met betrokkene naar Albanië. De vader kwam [A.] ophalen.

Op 16.09.2014 meldde [A.] zich alleen aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken als niet begeleide minderjarige om asiel aan te vragen. Op 18.09.2014 werd Mijnheer [J.A.] aangewezen als zijn voogd. Op 24.11.2014 oordeelde het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, noch voor het statuut van subsidiaire

bescherming, waartegen de voogd geen beroep indiende. Vervolgens diende de voogd op 31.12.2014 een aanvraag in voor de toepassing van de specifieke bepalingen vervat in de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Rekening houdend met alle elementen in het dossier en de verworven informatie via een Family Assessment te Albanië werd er op 27.06.2016 een bijlage 38 afgeleverd. De duurzame oplossing bestond uit een spoedige terugkeer naar Albanië alwaar betrokkene herenigd kon worden met zijn ouders of desgevallend met diens moeder. De voogd kon op 07.07.2016 kennis nemen van deze beslissing en haar motivatie via de gemeente van woonplaats. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25.08.2016 werd bij de voogd een stand van zaken gevraagd aangaande een eventuele vrijwillige terugkeer. Op 28.08.2016 deelt de voogd mee dat de beslissing door hem en de begeleiding aan zijn pupil werd uitgelegd maar dat hij weigert op de raad in te gaan.

Er werd blijkbaar geen gevolg gegeven aan deze beslissing aangezien betrokkene zich nu nog steeds op het grondgebied bevindt.

Men wenst nu voor betrokkene opnieuw beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 08.02.2018 diende de voogd zijn aanvraag in met bijgevoegde documenten om deze te staven: een attest van de school in België, de officiële aanstelling als voogd, een attest van de asielaanvraag van de ouders en hun uitkering te Frankrijk.

In zijn aanvraag meldt de voogd het volgende:

Oom [Z.] die de NBMV destijds had vergezeld naar België, werd in september 2017 door de Albanese politie gearresteerd nadat hij betrapt werd met een grote hoeveelheid drugs. Hij kwam echter snel vrij uit de gevangenis en besloot het land te ontvluchten uit vrees voor de andere bendeleden. Wanneer de bendeleden dit hadden ontdekt besloten ze het jongere broertje van [A.], [A.], hierover aan te spreken op school en bedreigden ze hem met de dood. De drugs die door de politie in beslag was genomen, zou moeten terugkomen of er diende voor betaald te worden. De ouders besloten om die reden het land zo snel mogelijk te verlaten en zijn naar Frankrijk gereisd om er asiel aan te vragen. Deze asielaanvraag zou volgens verklaring van Adrian terug ingetrokken zijn, omdat de ouders wel degelijk de intentie hebben terug te keren naar Albanië zodra de situatie er terug stabiel zou zijn. Om die reden vraagt de voogd verblijf aan in België voor betrokkene, gezien zijn pupil bij een mogelijk terugkeer naar Albanië alleen zal komen te staan.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 05.04.2018.

Tijdens dit gehoor herhaalt betrokkene de motieven voor zijn migratie naar België; namelijk de problemen met zijn vader en het feit dat hij moest stoppen met school en beginnen werken. Nu verblijft hij enige tijd in België en voelt hij zich hier goed. In de tussentijd had hij contact met zijn familie (broer en moeder) en vernam hij enkele maanden geleden dat ze in Frankrijk verbleven omwille van de problemen die waren ontstaan door de drugshandel van oom [Z.].

Aldus, rekening houdend met de elementen die de voogd nu aanbrengt in zijn aanvraag, met de verklaringen van betrokkene, rekening houdend met diens hoger belang en de beslissingen genomen in het verleden, kan men ook nu nog steeds niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een noodzakelijk verblijf in België en er geen andere oplossing te overwegen valt. Deze beslissing bevestigt dan ook enkel deze genomen in het verleden.

Allereerst merken we op dat er geen gevolg gegeven werd aan deze beslissing genomen op 27.06.2016, betekend aan de voogd op 07.07.2016. De voogd wenste destijds ook niet in beroep te gaan tegen deze beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken. Langdurig verblijf in België is geenszins een argument om te stellen dat duurzame oplossing alsnog in België ligt. In tegendeel, verzoekers hebben zelf beslist geen gevolg te geven aan de genomen beslissing die stelde dat het belang van betrokkene zich situeerde bij zijn ouders in Albanië. De verstreken termijn kan dus niet aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts wordt er bij de huidige aanvraag nog steeds op geen enkele manier bewezen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De aanvraag berust op verklaringen; verklaringen die op geen enkele objectieve manier gestaafd worden.

Betreffende de vermeende problemen met diens vader; het feit dat hij moet stoppen met school en dient te gaan werken; zoals reeds aangehaald in de eerdere beslissing, is er geen enkele instantie of organisatie in Albanië die gesteld heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn vader (desgevallend ouders); en dit om boven vernoemde reden(en). Wij verwijzen hier opnieuw naar artikel 9 en 10 van het IVRK. Laat het duidelijk zijn dat betrokkene zelf beslist heeft daar weg te gaan. Emigreren naar een ander land is een drastische beslissing. Daargelaten, rechtvaardigt dit geenszins zijn migratie naar België en is het nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders om hun zoon te steunen, verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging. Zoals ook vermeld in de eerder genomen beslissing van 27.06.2016, zijn er voldoende instanties en organisaties in Albanië waar betrokkene en diens familie desgevallend beroep kunnen op doen voor hulp en bijstand. Verder, aangaande de reden van migratie van de ouders naar Frankrijk en de vermeende drugsproblematiek, ook hier zijn dit louter verklaringen.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt ook dat de voogd bij zijn huidige aanvraag geen documenten indient die pleiten voor een noodzakelijk verblijf in België, integendeel. Het indienen van kopies van de asielaanvragen van beide ouders te Frankrijk, toont enkel aan dat de ouders (op dat moment) Albanië verlaten hebben en zich in Frankrijk bevinden, maar dit laat geenszins toe te bewijzen dat de vermeende drugsproblematiek hiervan de oorzaak is, noch laat dit toe te stellen dat de ouders niet in staat zouden zijn om naar hun bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene, desgevallend in Frankrijk.

Aldus, na een grondige analyse van alle elementen in het dossier; verder rekening houdend met zijn nakende meerderjarigheid en maturiteit en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken ook nu een spoedige terugkeer en hereniging bij zijn ouders voorop; hetzij in Albanië hetzij in Frankrijk.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma van terugkeer en re-integratie van een organisatie (vb. vrijwillige terugkeerprogramma's Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 7, 14 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"[...] Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen die gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek waarbij rekening gehouden wordt met het hoger belang van de minderjarige en zijn recht op onderwijs en een veilig leven.

[...]

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

"2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet*

(Zie artikel 61/14, 3° Vreemdelingenwet)

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn.

Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

[...]

De verzoeker zijn verklaringen zijn eenduidig en worden ondersteund door de verklaringen van zijn voogd.

De beschrijving die de verzoeker geeft aangaande zijn familiale situatie in Albanië, gestaafd door de nodige documenten, en de levensomstandigheden aldaar, eveneens gestaafd door algemeen gekende objectieve rapporten, kunnen bezwaarlijk als 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

[...]

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties'.

De verklaringen van de verzoeker tonen aan dat voor hem een dergelijke duurzame oplossing niet is weggelegd in Albanië.

- De verzoeker heeft op dit moment geen familie die verblijft in Albanië ;

- De ouders van verzoeker hebben asiel aangevraagd in Frankrijk ;

- Verzoeker wordt door zijn vader niet erkend, in tegen stelling tot zijn jongere broer ;

- Verzoeker het risico loopt om bedreigd te worden door bendeleden van zijn oom [Z.] die hem begeleide als NBMV ;

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing.

Er dienen garanties te zijn voor de opvang en verzorging van de minderjarige.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf.

Het is duidelijk dat er in casu twijfel bestaat omtrent de zorgen die verzoeker zal krijgen indien hij terugkeert naar Albanië.

Er werd dan ook in het land van herkomst geen effectief onderzoek gedaan.

Er is geen onderzoek gebeurd naar de stand van zaken in het dossier wat in casu wel dient te gebeuren.

De minderjarige vraagt dan ook dat er een onderzoek ter plaatse zou gebeuren.

[...]

In de bestreden beslissing wordt er kort verwezen naar het verblijf van de verzoeker in België.

De beslissing stelt dat het feit dat de verzoeker hier al lang verblijft niet noodzakelijk een recht van op verblijf in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet geeft.

Uit de korte schets van de verzoeker en de voogd blijkt dat de verzoeker alhier een stabiel leven heeft.

Hij doet het op school niveau heel erg goed.

Verzoeker heeft hier zijn leven uitgebouwd en wenst aan zijn toekomst te werken.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient te kijken naar een duurzame oplossing voor de minderjarige waarbij duurzaamheid de maatstaf is.

Het leven dat de verzoeker alhier aan het uitbouwen is, kan omschreven worden als duurzaam en met een toekomstperspectief

Het leven dat de verzoeker in Albanië zal tegemoet zien is er één van onzekerheid en onveiligheid.

[...]

In de bestreden beslissing verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar :

- [...] De weigering om gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) op datum van 27/06/2017

De verwerende partij verwijst in haar motivering allereerst naar het feit dat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel tot terugbrenging dd. 27/06/2017 en betekend aan de voogd op 07/07/2017. Hiertegen werd door de voogd geen beroep aangetekend.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat verzoeker zelf beslist heeft geen gevolg te geven aan de genomen beslissing die stelde dat het belang van verzoeker zich situeerde bij zijn ouders in Albanië.

De verzoeker dient op te merken dat geen gevolg geven aan een eerdere beslissing niet van belang kan zijn in de beoordeling van de duurzame oplossing.

Integendeel, het komt aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te doen naar de nieuwe aanvraag conform artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet e.v.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Aldus, rekening houdend met de elementen die de voogd nu aanbrengt in zijn aanvraag; met de verklaringen van betrokkene, rekening houdend met diens hoger belang en de beslissingen genomen in het verleden, kan men ook nu nog steeds niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een noodzakelijk verblijf in België en er geen andere oplossing te overwegen valt. Deze beslissing bevestigt dan ook enkel deze genomen in het verleden.

Allereerst merken we op dat er geen gevolg werd gegeven aan deze beslissing genomen op 27/06/2018, betekend aan de voogd op 07/07/2018. De voogd wenste destijds ook niet in beroep te gaan tegen deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Langdurig verblijf in België is geenszins een argument om te stellen dat de duurzame oplossing alsnog in België ligt. Integendeel, verzoekers hebben zelf beslist geen gevolg te geven aan de genomen beslissing die stelde dat het belang van betrokkene zich situeerde bij zijn ouders in Albanië. De verstreken termijn kan dus niet aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. "

De verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden geconcludeerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig heeft gemaakt aan onzorgvuldig bestuur.

De voogd meldt in zijn aanvraag dat de ouders een asielaanvraag in Frankrijk hebben ingediend, maar dat zij deze hebben ingetrokken, omdat de ouders wel degelijk de intentie zouden hebben om terug te keren naar Albanië, zodra de situatie er stabiel zou zijn.

Maar op dit moment zijn de ouders actueel niet in Albanië aanwezig.

Dit is namelijk ook de reden dat de voogd een aanvraag conform artikel 61/14 Vw. heeft ingediend.

Dat tegenpartij dan motiveert dat huidig bestreden beslissing de beslissing uit het verleden bevestigt, kan niet aanvaard worden.

Des te meer, gezien in het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) dd. 14/06/2016 wél sprake is van een onderzoek ter plaatse.

Echter gaat het hier om een bevel van meer dan 2 jaar geleden!

Een actualisatie van de huidige situatie in Albanië dringt zich op.

Verwerende partij heeft dit absoluut nagelaten te doen in huidige aanvraag en schendt hiermee haar onderzoeksverplichting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet stellen dat de huidig bestreden beslissing gewoonweg de beslissing uit het verleden kan bevestigen.

- [...]

De huidige aanvraag steunt zich enkel op verklaringen die op geen enkele manier objectief gestaafd worden

De verwerende partij stelt onterecht het volgende:

"Voorts wordt er bij de huidige aanvraag nog steeds op geen enkele manier bewezen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De aanvraag berust op verklaringen; verklaringen die op geen enkele objectieve manier gestaafd worden"

Echter blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat in casu onderzoek is gevoerd naar de verklaringen van verzoeker.

Integendeel.

Nergens staat vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek heeft gedaan naar de stand van zaken.

Tegenpartij motiveert dat de asielaanvraag van de ouders in Frankrijk enkel gebaseerd is op verzoekers verklaringen.

Hiermee kan de voogd van verzoeker zich niet verzoenen.

Zo heeft de voogd bij de aanvraag kopies neergelegd van de asielaanvragen van de ouders in Frankrijk.

Echter motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent het volgende:

"De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt ook dat de voogd bij zijn huidige aanvraag geen documenten indient die pleiten voor een noodzakelijk verblijf in België, integendeel. Het indienen van kopies van de asielaanvragen van beide ouders in Frankrijk, toont enkel aan dat de ouders (op dat moment) Albanië verlaten hebben en zich in Frankrijk bevinden, maar dit laat geenszins toe te bewijzen dat de vermeende drugsproblematiek hiervan de oorzaak is, noch laat dit toe te stellen dat de ouders niet in staat zouden zijn om naar hun bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene, desgevallend in Frankrijk."

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden. moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij zijn aanvraag enkel baseert op zijn eigen verklaringen, doch nergens kan zij zelf in de bestreden beslissing aantonen dat zij zich op concrete en feitelijke elementen steunt, om tot de bestreden beslissing te komen.

Integendeel.

Verwerende partij laat compleet na om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te doen naar de verklaringen van verzoeker!

Zij kan absoluut niet motiveren dat gezien het enkel verklaringen van verzoeker zijn, dit geenszins een bewijs is voor de asielaanvraag van verzoekers ouders omwille van de drugsproblematiek of dat zijn ouders niet in staat zouden zijn om verzoeker te onderhouden.

Het komt elke administratieve overheid toe om alle aangegeven elementen in concrete te onderzoeken, ook al betreft dit verklaringen.

Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat verzoeker en zijn voogd wel degelijk een begin van bewijs naar voren brengen, in casu de kopies van de desbetreffende asielaanvragen alsook attesten van opvangcentra.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan gemakkelijk navraag doen bij hun Franse collega's, om meer informatie hieromtrent te verkrijgen.

Dat zij dit nalaten te doen, enkel en alleen omdat het gaat om verklaringen, is een manifeste schending van zijn onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht!

Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om alle elementen die worden aangehaald in de aanvraag, degelijk te onderzoeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit in casu niet gebeurd is.

Artikel 61/18 Vw. is hier nochtans zeer duidelijk over:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document

Conform het artikel 61/18 Vw. is tegenpartij gehouden om een individueel onderzoek te voeren op basis van het geheel van elementen.

Hiermee schiet verwerende partij tekort in haar onderzoeksverplichting. Er had op zijn minst kunnen nagegaan worden hoe de concrete omstandigheden eruit zien in het land van herkomst/Frankrijk.

- [...] Aangaande de vermeende problemen met zijn vader en zijn migratie naar België

In de motivering stelt de verwerende partij dat verzoekende partij niet kan bewijzen dat door de vermeende problemen met zijn vader, hij niet naar school kan gaan en moet gaan werken.

Tegenpartij besluit dus dat verzoeker zélf heeft beslist om te immigreren.

Echter heeft verzoeker al drie keer verklaard dat hij door zijn ouders hier in België is.

Verzoeker is met zijn moeder, [A.R.], meegekomen naar België.

In geen geval is verzoeker op eigen houtje naar België gekomen.

De bestreden beslissing baseert zich op onwaarheden.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij, als minderjarige, mee met zijn moeder naar België diende te komen.

Verder motiveert tegenpartij hierover dat het nog altijd de verantwoordelijkheid van de ouders is om hun zoon op te voeden en in te staan voor de verdere opvolging en verzorging.

Maar net daar ligt het probleem!

De verzoekende partij wordt niet erkend door zijn vader.

Zijn kleine broer, [A.] integendeel, wordt wel aanvaard door zijn vader.

[A.] gaat wél naar school, mag voetbal spelen, enz.

Het is de verzoeker, als oudste zoon, die van zijn vader dient te gaan werken.

Het behelst dus helemaal geen financiële problematiek, in tegenstelling wat tegenpartij wenst te laten uitschijnen.

In casu klopt de motivering van verwerende partij niet dat zijn familie zich dus kan wenden tot organisaties in instellingen in Albanië voor hulp en bijstand, want hier draait het niet om.

- [...] Toegang tot onderwijs - het recht op scholing - zie het art. 14 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende :

"1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.

2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.

3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen."

De minderjarige heeft in België wel toegang tot school en kan hier ook ononderbroken en haast onvoorwaardelijk schoollopen. Ondertussen spreekt hij al Nederlands en heeft hij een sociale netwerk opgebouwd hier.

De minderjarige vraagt evident dat er eerst een grondig onderzoek wordt gevoerd in zijn land van herkomst. Het onderwijs is in tegenstelling tot hetgeen de verweerster beweert, ontoegankelijk. Dit heeft te maken met de problemen met zijn vader, die hem dit verbiedt.

Het zijn de ouders van de verzoekende partij die hem moeten opvoeden, maar zoals uit de verklaringen van verzoeker blijkt, wringt daar net het schoentje.

Verzoeker heeft geen steun van zijn ouders, die zich vooreerst niet in Albanië bevinden en vervolgens, die het hem juist verbieden om school te lopen.

Dit behelst een schending van artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU.

[...]

Het zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ontgaan dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verwezen wordt naar het Kinderrechtenverdrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve niet inroepen dat het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft.

Zij maakt er immers zelf toepassing van.

In het geval de Dienst Vreemdelingenzaken alsnog zou stellen dat dit Kinderrechtenverdrag niet rechtstreeks doorwerkt, verwijst de verzoekende partij naar de bepalingen van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, meer bepaald in artikel 24 ervan die wel rechtstreeks doorwerken.

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

[...]

De duurzame oplossing dient overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt ».

Ofschoon dit principe niet in het I. V.R.K. wordt gedefinieerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M.V."

(Zie Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

In de bestreden beslissing wordt bovendien op onafdoende wijze rekening gehouden met de rechten van het kind zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag:

- Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

- Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

- Kinderen hebben recht op onderwijs.

Het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst doorbreekt de stabiliteit in het leven van het minderjarige kind, stabiliteit die de verzoeker eindelijk terug gevonden heeft in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken treedt minstens de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag :

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag :

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind ."

Zoals reeds hoger opgemerkt hangt dit onlosmakelijk verbonden met de rechten van het kind zoals gewaarborgd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

[...]

De motivatie in de bestreden beslissing is niet afdoende.

Minstens dient de situatie voor de minderjarige verder te worden onderzocht."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of de hierboven vermelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist verder een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van zijn keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de voogd namens verzoekende partij op 8 februari 2018 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de "duurzame oplossing" als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- *de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;*
- *de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *de machtiging tot verblijf in België.*

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de*

terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

In dit verband kan eveneens worden gewezen op artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

2.2.3. De voogd diende namens de verzoekende partij op 31 december 2014 een eerste keer een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag beriep de verzoekende partij zich reeds op de problemen met haar vader, onder meer op het gegeven dat zij van hem niet langer naar school mocht gaan en diende te gaan werken.

Deze aanvraag werd op 14 juni 2016 afgesloten met een bevel om de minderjarige zo spoedig mogelijk terug te brengen naar Albanië, om haar te herenigen met haar ouders of, voor zover deze intussen zouden zijn gescheiden, met haar moeder. Aan deze beslissing ging een ‘Family Assessment’ of sociaal onderzoek in het land van herkomst vooraf, dat leerde dat er twee hoofdredenen zijn die de migratie van de verzoekende partij verklaren: enerzijds socio-economische redenen (inkomsten zijn niet voldoende om de noden te vervullen) en anderzijds de conflictsituatie met de vader (veelvuldig alcoholgebruik, vergokken van geld, werkloosheid, het niet spontaan willen erkennen van de verzoekende partij als zijn zoon, ...). Hieromtrent werd geoordeeld als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Albanië reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde immers dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut. In hun beslissing wijzen ze op meerdere vaststellingen die ernstige twijfels oproepen bij de verklaringen van betrokkene waardoor ook de waarachtigheid van de asielmotieven in vraag worden gesteld. Voorts wijzen ze er op dat ze over informatie beschikken waarbij aangetoond wordt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden in geval van problemen en meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zij wijzen er tevens op dat er in Albanië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Vervolgens verklaarde betrokkene tijdens het gehoor van bureau MINTEH op 26.01.2015 zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn thuissituatie in de hoop hier een verdere toekomst te kunnen uitbouwen en zijn studies te hervatten. Dat hij hier naar school gaat en het goed doet, vormt in die zin geen afdoend argument om betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten op basis van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf met m.o.o. het volgen van onderwijs, noch m.o.o. betere toekomstperspectieven. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

Conform Artikel 61/14-25° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de

ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Albanië; bij de ouders of eventueel enkel bij de moeder wanneer de scheidingsprocedure doorlopen is.

Conform artikel 74/16 van de wet van 15/12/1980 heeft bureau MINTEH er zich dan ook van vergewist of er voldoende garanties zijn op adequate opvang in het land van herkomst mede door het uitvoeren van het FA. Wat betreft de aangehaalde familiale problemen (mishandeling door de vader) verwijst bureau MINTEH naar de beslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen waarin zij de nieuwe politiewet in Albanië aanhalen, de reeds 159 opgestarte "child protection units" en de wijziging van de strafwetgeving in functie van bescherming van vrouwen en kinderen. Er wordt duidelijk gesteld dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kan bieden en maatregelen kan nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er wordt door betrokkene niet aangetoond noch bewezen dat desgevallend hulp en bijstand gezocht werd voor de aangehaalde problemen, en dit in eerste instantie in Albanië, en dat deze niet verkregen werd.

Bijkomend is er geen enkele instantie of organisatie aldaar die gesteld heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn vader (desgevallend ouders). Wij verwijzen hier naar artikel 9 en 10 van het IVRK. Laat het duidelijk zijn dat betrokkene zelf beslist heeft daar weg te gaan.

Voorts dient ook te worden opgemerkt dat de beweerde problemen met de vader een interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter kennen. Emigreren naar een ander land is een drastische beslissing. Daargelaten, rechtvaardigt dit geenszins zijn migratie naar België en is het nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders om hun zoon te steunen, verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging.

Aldus, na grondige analyse van het dossier en conform artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980 en rekening houdend met zijn hoger belang bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Albanië voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders of eventueel enkel met zijn moeder indien de scheiding rond is."

Niettegenstaande niet in beroep werd gegaan tegen het bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016, werd geen gevolg gegeven aan dit bevel.

2.2.4. Op 2 februari 2018 diende de voogd namens de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet. In de aanvraag werd ingeroepen dat de ouders en minderjarige broer van de verzoekende partij Albanië dienden te ontvluchten omwille van de drugshandel van een van haar ooms. De ouders vroegen asiel in Frankrijk. De voogd wees er dan ook op dat de verzoekende partij bij een mogelijke terugkeer naar Albanië er alleen voor zou komen te staan. Tijdens haar gehoor op 5 april 2018 wees de verzoekende partij ook andermaal op de problemen met haar vader.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat, na een grondige analyse van alle elementen in het dossier en rekening houdend met de nakende meerderjarigheid en maturiteit van de verzoekende partij, de duurzame oplossing nog steeds bestaat in een spoedige terugkeer naar en hereniging met haar ouders, hetzij in Albanië hetzij in Frankrijk. Grosso modo kunnen hierbij drie motieven worden gelezen in de bestreden beslissing. Allereerst is de gemachtigde van de staatssecretaris van mening dat het langdurig verblijf in België geen argument is om te stellen dat de duurzame oplossing alsnog in België ligt. Hij merkt in dit verband op dat de verzoekende partij zelf heeft beslist geen gevolg te geven aan het eerder gegeven bevel tot terugbrenging dat stelde dat het belang van de minderjarige zich situeerde bij de ouders in Albanië en dat de verstreken termijn dus niet kan worden aangerekend aan het bestuur. In tweede instantie wordt, wat de ingeroepen problemen met de vader betreft, verwezen naar de motivering in het eerdere bevel tot terugbrenging, waarin reeds werd geoordeeld dat niet blijkt dat enige instantie of organisatie in Albanië heeft gesteld dat de verzoekende partij in haar belang dient te worden gescheiden van haar vader of ouders en er voldoende instanties en organisaties zijn in Albanië waarop de verzoekende partij en haar familie desgevallend een beroep kunnen doen voor hulp en bijstand. In derde instantie wordt vervolgens ingegaan op de reden van migratie van de ouders naar Frankrijk en de vermeende drugsproblematiek. Er wordt vastgesteld dat ook hier de verzoekende partij zich wezenlijk enkel steunt op verklaringen die op geen enkele objectieve manier worden gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de voorgelegde kopieën van de asielaanvragen van beide ouders in Frankrijk enkel aantonen dat de ouders (op dat moment) Albanië hadden verlaten en zich in Frankrijk bevonden, maar dit geenszins toeliet te bewijzen dat de vermeende drugsproblematiek hiervan de oorzaak is, noch dat dit toeliet vast te stellen dat de ouders niet in staat zouden zijn om naar hun

bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van de verzoekende partij, desgevallend in Frankrijk.

2.2.5. De verwerende partij ziet dus nog steeds een duurzame oplossing in een hereniging van de verzoekende partij met haar ouders, hetzij in Albanië hetzij in Frankrijk. De bestreden beslissing strekt er dan ook toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land waar de ouders en de minderjarige broer van de verzoekende partij wonen en leven. De verzoekende partij ziet het anders en ziet een duurzame oplossing voor haar in België omwille van een stabiele leefomgeving, haar recht om zichzelf te ontplooiën en te ontwikkelen en haar recht op onderwijs.

2.2.6. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de drie opties inzake de duurzame oplossing evenwaardig zijn en dat er geen voorkeur mag worden gegeven aan één of andere optie indien er meerdere mogelijkheden zijn. De Raad wijst echter op hetgeen wordt bepaald in artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt vastgelegd dat er voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus niet zonder meer worden gevolgd. Zij kan wel worden bijgetreden in haar betoog dat met alle omstandigheden van het dossier rekening dient te worden gehouden bij de keuze voor een bepaalde optie. Zij blijft evenwel in gebreke te verduidelijken met welk concreet gegeven zoals dit voorlag in het kader van de aanvraag bij het nemen van de bestreden beslissing dan ten onrechte geen rekening is gehouden. Dit onderdeel van het middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.7. In zoverre de verzoekende partij stelt dat een duurzame oplossing niet mogelijk is in Albanië omwille van de problemen met haar vader, dringt de vaststelling zich op dat deze problemen reeds het voorwerp uitmaakten van het eerdere bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016. In dit bevel werd reeds uiteengezet waarom niettemin de duurzame oplossing voor de minderjarige bestaat in een hereniging met de ouders, minstens met de moeder, in het land van herkomst. Er blijkt niet dat de verzoekende partij op dit punt in het kader van de thans voorliggende aanvraag nieuwe elementen naar voor bracht. Hetzelfde geldt waar de verzoekende partij wijst op de eenduidige verklaringen die zij aflegde omtrent haar familiale situatie in Albanië en de levensomstandigheden aldaar die volgens haar ook steun vinden in niet nader geduide rapporten. De op dit punt naar voor gebrachte kritiek is in wezen te beschouwen als een – laattijdige – kritiek op het bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016. Dit bevel tot terugbrenging, dat niet werd aangevochten, is thans definitief voorhanden in het rechtsverkeer. Er blijkt niet dat dit betoog van de verzoekende partij nog dienstig naar voor kan worden gebracht in het kader van huidige beroep of dat dit kan leiden tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel tot terugbrenging.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat op dit punt sprake is van nieuwe elementen kan ook niet worden ingezien waarom op dit punt een hernieuwd onderzoek, al dan niet in het herkomstland, zich opdrong. Door louter te wijzen op de gegevens dat eerder wel een onderzoek in Albanië plaatsvond en dit onderzoek reeds dateert van twee jaar geleden, toont de verzoekende partij nog niet aan dat een hernieuwd onderzoek in dit land noodzakelijk was.

In het gehoor van 8 februari 2018 stelde de voogd van de verzoekende partij zo ook het volgende om de tweede aanvraag in het kader van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen: *“De reden waarom een nieuwe aanvraag hebben ingediend is omdat er een nieuwe situatie heeft voorgedaan. DVZ had eerder beslist dat hij terug kon en kon opgevangen worden door zijn ouders. Ook al stond in het FA dat de ouders de zorg konden opnemen voor betrokkene. Nu de ouders het land hebben verlaten is duidelijk dat zij niet in staat zijn de jongen op te vangen. Zitten die mensen zelf in de criminaliteit, in Albanië zijn er wapens en levens niet zo belangrijk als hier [...]”*. Uit deze verklaring blijkt duidelijk dat de reden voor de nieuwe aanvraag de gewijzigde situatie van de ouders was, waar deze intussen naar Frankrijk migreerden en daar een asielaanvraag indienden, en niet zozeer de eerder reeds ingeroepen problemen tussen de verzoekende partij en haar vader.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat het incorrect is te stellen dat zij op eigen houtje naar België is gekomen en dit waar zij door haar moeder is meegenomen naar België, merkt de Raad op dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds de komst van de verzoekende partij naar België samen met haar moeder in 2013 en anderzijds haar terugkeer naar België in de loop van 2014. De vermelding in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf heeft beslist te emigreren naar België slaat duidelijk op de beslissing om in 2014 terug te keren naar België.

Tijdens het gehoor dat de verzoekende partij op 24 september 2014 aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, verklaarde zij als volgt:

“30. Waarom hebt u België gekozen:

Ik was hier vorig jaar met mijn moeder en broer. Daarom kwam ik terug naar België.

[...]

33. Andere nuttige informatie

Betrokkene is in juni 2013 samen met zijn moeder naar België gekomen om asiel aan te vragen.

In september 2013 zouden ze samen vrijwillig teruggekeerd.

[...]

Waarom zij jullie destijds teruggekeerd naar Albanië?

Wij hebben een negatieve beslissing gekregen in België.

Mijn vader is dan naar België gekomen en hij heeft mijn jongste broer terug meegenomen naar Albanië.

Mijn vader wist dat we niet zonder mijn broer verder konden verblijven in België.

Daarom zijn we ook teruggekeerd naar België.”

In het gehoor naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 december 2014 stelde de verzoekende partij verder het volgende:

“In mei 2013 vertrok ik met mijn moeder (en jongste broer) uit Albanië omdat wij de situatie niet meer aankonden. Wij kwamen naar België en vroegen asiel aan. We kregen een negatieve beslissing ongeveer twee maanden na onze aankomst. Daarna kwam mijn vader naar België en heeft mijn broer meegenomen naar Albanië. Daarna keerde mijn moeder ook terug en ik ging mee (14/08/2013). [...] Vijf dagen voor mijn vertrek kwam mijn oom [Z.] naar ons huis. Mijn oom zag onze situatie en hij zei dat het voor mij beter was om het huis te verlaten omdat ik daar geen kansen had. Hij zei dat als ik wilde met hem naar België kon komen. [...] Ik koos voor België omdat ik hier al was geweest.”

De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat de bestreden beslissing steunt op feitelijke onwaarheden, waar hierin wordt gesteld dat zij zelf heeft beslist om te migreren. Zij heeft meerdere malen verklaard dat zij is teruggekeerd naar Albanië en daarna voor een tweede maal, zonder haar ouders, naar België is gekomen.

2.2.8. Zoals volgt uit de voorgaande bespreking, rechtvaardigde de voogd van de verzoekende partij het indienen van een tweede aanvraag in het kader van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet door te wijzen op het gegeven dat de ouders van de verzoekende partij het land van herkomst hadden verlaten om asiel te vragen in Frankrijk, dit omwille van problemen die zij in het herkomstland zouden hebben gekend als gevolg van de drugshandel van een familielid. In de bestreden beslissing wordt, wat de reden van migratie van de ouders naar Frankrijk en de vermeende drugsproblematiek betreft, gesteld dat ook hier de verzoekende partij zich wezenlijk enkel steunt op verklaringen die op geen enkele objectieve manier worden gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de voorgelegde kopieën van de asielaanvragen van beide ouders in Frankrijk enkel aantonen dat de ouders (op dat moment) Albanië hadden verlaten en zich in Frankrijk bevonden, maar dit geenszins toeliet te bewijzen dat de vermeende drugsproblematiek hiervan de oorzaak is, noch dat dit toeliet vast te stellen dat de ouders niet in staat zouden zijn om naar hun bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van de verzoekende partij, desgevallend in Frankrijk.

In het licht van deze motivering houdt de verzoekende partij onterecht voor dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016 of er zich toe beperkt deze eerdere beslissing te bevestigen zonder te motiveren over of rekening te houden met de ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag ingeroepen elementen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft gemotiveerd waarom de nieuw ingeroepen elementen niet maken dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij zich alsnog in België situeert. Hij oordeelde dat de nieuwe elementen geen afbreuk doen aan de eerdere vaststelling dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij bestaat in een hereniging met haar gezin, in Albanië dan wel in Frankrijk. Hij stelde dat de ingeroepen bedreiging door de bendeleden van de oom op geen enkele objectieve manier werd gestaafd en andermaal geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de ouders niet in staat zouden zijn om naar hun bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat een duurzame oplossing zich niet in Albanië situeert, omdat zij aldaar geen familie meer heeft nu haar ouders (en haar minderjarige broer) asiel hebben gevraagd in Frankrijk, wijst de Raad op de verklaringen van de verzoekende partij ter terechtzitting dat

haar ouders intussen zijn teruggekeerd naar Albanië. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij haar argumentatie dat een hereniging met haar gezinsleden in Albanië niet mogelijk is of zij aldaar geen familie meer heeft. Er blijkt evenmin dat zij nog een actueel belang heeft bij het onderdeel van het middel dat handelt over een duurzame oplossing bij haar ouders in Frankrijk, daar dit niet meer aan de orde is. Hierop dient dan ook niet nader te worden ingegaan.

In zoverre de verzoekende partij stelt het risico te lopen op bedreigingen door de bendeleden van haar oom, merkt de Raad verder nog op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat haar verklaringen hieromtrent in rekening zijn gebracht. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op dit punt evenwel geoordeeld dat de ingeroepen vluchtmotieven van de ouders berusten op loutere verklaringen en deze op geen enkele objectieve manier worden gestaafd. Er blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partij in dit verband enig begin van bewijs naar voor heeft gebracht. Het enkele gegeven dat de ouders asiel vroegen in Frankrijk en aldaar opvang genoten als asielzoeker kan nog niet worden aanvaard als een begin van bewijs van de ingeroepen vluchtmotieven. De verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor verder zelf reeds aan dat haar ouders de asielaanvraag introkken. In deze omstandigheden komt de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing de Raad niet kennelijk onredelijk voor. In de situatie waarin geen begin van bewijs werd voorgelegd van de ingeroepen drugsproblematiek van een familielid die de ouders en minderjarige broer ertoe zouden hebben gebracht het land te ontvluchten en de verzoekende partij zelf aangaf dat haar ouders de asielaanvraag introkken, blijkt ook niet dat het bestuur in dit verband een onderzoek in Albanië of verder onderzoek had moeten doorvoeren.

2.2.9. De verzoekende partij geeft nog aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat het langdurig verblijf in België dat mede het gevolg is van het nalaten om gevolg te geven aan het eerdere bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016 niet maakt dat de duurzame oplossing alsnog in België ligt.

De verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel tot terugbrenging niet van belang is in de beoordeling van de duurzame oplossing. Er dient echter te worden benadrukt dat dit element door de gemachtigde van de staatssecretaris enkel wordt aangehaald om te stellen dat de verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar haar langdurig verblijf in België om te betogen dat de duurzame oplossing zich alsnog hier situeert. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de beoordeling op dit punt kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij stelt dat zij in België een stabiel leven heeft en zij het goed doet op school. Zij betoogt dat haar leven in België duurzaam is en toekomstperspectief heeft, terwijl het leven dat zij in Albanië voor zichzelf ziet er een is van onzekerheid en onveiligheid. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij in Albanië, bij haar gezinsleden, geen leven in zekerheid en veiligheid kan leiden en zij aldaar geen toekomstperspectief heeft. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het bepaalde in het bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016 dat niet blijkt dat een instantie of organisatie in Albanië heeft geoordeeld dat de verzoekende partij in haar belang diende te worden gescheiden van haar vader of ouders en er voldoende instanties en organisaties in Albanië zijn waar zij en haar familieleden desgevallend een beroep op kunnen doen voor hulp en bijstand. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij thans voorhoudt, werd met dit laatste in het eerdere bevel tot terugbrenging niet zozeer gedoeld op financiële ondersteuning maar wel op bescherming in het kader van eventuele problemen met de vader in het gezin. Zoals gezegd, ging de verzoekende partij niet in beroep tegen deze beslissing. Verder oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris in de thans bestreden beslissing dat de ingeroepen drugsproblematiek van een oom die de reden zou zijn van de migratie van de ouders naar Frankrijk, op geen enkele wijze objectief wordt gestaafd. De verzoekende partij toont niet aan dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de duurzame oplossing nog steeds bestaat in een hereniging met de ouders.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is nagegaan of er nieuwe elementen voorliggen die afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling in het bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016 dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij erin bestaat dat zij worden herenigd met haar familie in het land van herkomst. Hij oordeelde dat dit niet het geval was en er geen redenen voorlagen die toelieten vast te stellen dat de duurzame oplossing zich alsnog in België situeert. Hij was van mening dat de duurzame oplossing nog steeds bestaat in een hereniging met de gezinsleden en de ouders nog steeds in de mogelijkheid zijn om de verzoekende partij een opvang en verzorging te bieden. De verwerende partij heeft dus een onderzoek gedaan naar een duurzame oplossing, rekening houdende met de gegevens die de verzoekende partij en haar voogd haar ter beschikking hebben gesteld, en oordeelde dat de eenheid van het gezin het belang van het kind

dient. Er blijkt niet dat de verwerende partij hierbij onvoldoende oog heeft gehad voor een effectieve opvang en verzorging van de verzoekende partij of voor haar individuele situatie. De verwerende partij kon hierbij in redelijkheid ook rekening houden met de nakende meerderjarigheid en maturiteit van de verzoekende partij. Het besluit dat de duurzame oplossing niet in het Rijk ligt maar nog steeds in een hereniging met de gezinsleden, is redelijk en steunt op afdoende onderzoek.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing deze dan schendt uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.12. De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 14 van het Handvest. Zij geeft aan dat zij in haar herkomstland geen toegang tot onderwijs zal hebben, als gevolg van de problemen met haar vader. In het bevel tot terugbrenging van 14 juni 2016 werd evenwel reeds ingegaan op deze ingeroepen problematiek. Er werd geoordeeld dat niet blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen van deze aard geen voldoende bescherming en/of hulp en bijstand kunnen bieden. Er werd op gewezen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij desgevallend hulp en bijstand heeft gezocht voor de aangehaalde problemen doch zij deze in haar herkomstland niet heeft kunnen verkrijgen. Verder werd er ook op gewezen dat geen enkele instantie of organisatie in het herkomstland vaststelde dat de verzoekende partij in haar belang dient te worden gescheiden van haar ouders of vader. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen dit eerdere bevel tot terugbrenging, en de hierin gedane beoordeling, waardoor deze thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij in het kader van de thans voorliggende aanvraag nieuwe aanwijzingen naar voor bracht dat zij, omwille van de problemen met haar vader, niet langer school zal kunnen volgen in haar herkomstland en die de eerdere motivering kunnen weerleggen dat zij in voorkomend geval op nuttige wijze een beroep kan doen op de bevoegde instanties in haar herkomstland. Het staat in het verlengde van hetgeen voorafgaat dan ook niet vast dat het recht op onderwijs van de verzoekende partij in het herkomstland in het gedrang dreigt te komen. Een schending van artikel 14 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.2.13. De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt dat de belangen van het kind de eerste overweging zijn bij alle handelingen betreffende kinderen en voorziet in een recht op de bescherming en de zorg die kinderen nodig hebben voor hun welzijn en in een recht op regelmatige, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met de beide ouders, tenzij dit tegen hun belangen indruist.

De artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag luiden verder als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

en

- “1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”*

De verzoekende partij benadrukt dat de duurzame oplossing dient overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind hierbij dienen te worden gerespecteerd. Zij stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met haar recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien, haar recht om zich te ontplooien en te ontwikkelen en haar recht op onderwijs.

Op lezing van de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient evenwel te worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk de duurzame oplossing heeft bepaald rekening houdende met de verschillende elementen zoals deze voorlagen en het hoger belang van het kind. Hij was van mening dat dit nog steeds in de eerste plaats bestaat in een hereniging met de gezinsleden en de ingeroepen elementen en voorliggende gegevens hieraan geen afbreuk kunnen doen. Er werd geoordeeld dat niet blijkt dat, wat de ingeroepen problemen met de vader betreft, de Albanese autoriteiten geen voldoende bescherming en/of hulp en bijstand kunnen bieden. Er werd hierbij ook op gewezen dat geen enkele instantie of organisatie in het herkomstland vaststelde dat de verzoekende partij in haar belang dient te worden gescheiden van haar ouders of vader. Verder oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris in de thans bestreden beslissing dat de ingeroepen drugsproblematiek van een oom die de reden zou zijn van de migratie van de ouders naar Frankrijk, op geen enkele wijze objectief wordt gestaafd. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. In het licht van deze motieven blijkt niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland niet kan opgroeien in een voldoende stabiele leefomgeving, zij zich aldaar niet kan ontplooien en ontwikkelen en zij aldaar niet langer onderwijs kan volgen. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij reeds enige tijd in België verblijft, hier vriendschappen heeft opgebouwd en hier school volgt, doet ook nog geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met de gezinsleden. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat bij het bepalen van de duurzame oplossing onvoldoende rekening is gehouden met het hoger belang van het kind.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij geen schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 24 van het Handvest.

2.2.14. De verzoekende partij beroept zich ten slotte nog op een schending van de artikelen 6 en 7 van het Handvest. Zij toont echter geenszins aan dat haar recht op vrijheid en veiligheid van haar persoon in het gedrang dreigt te komen als gevolg van de bestreden beslissing. Zij duidt verder ook niet waarom haar recht op eerbiediging van het privé- en gezins- en familieleven wordt miskend. Elke concrete toelichting ontbreekt in dit verband, waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.15. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS